

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 86. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118537152/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Minna

Skær. Floden' var endnu uigennemsigtig rødbrun inde i Krumningen, men foran fik den atter sine blanke Spejlfarver. Af og til glimtede det mat ude over det aabne Land, og Tordenen rullede langtrukket med Bjærgegnens mangfoldige Ekko.

— Se! udbød Minna, — hvilken Belysning! det er jo en ren Poussin!

Ved disse Ord var det, som om jeg fik et Stød for Brystet. Du gode Gud! hvilken ung Pige kender dog Poussin, end sige har ham paa rede Haand til at citere. Forresten var det ganske træffende. Nuvel, naar hun da havde sagt: „Det ligner et Billede af Poussin oppe paa Galleriet“. Men dette: „Det er en ren Poussin“, det var til at blive rasende over! Jeg havde Lyst til at gribe hende, som Carl Moor griber Roller, og raabe: „Wer blies dir das Wort ein? Das hast du nicht aus einer Menschenseele hervorgeholt! — — — sondern aus einer Maler-do.“

Men hun løb allerede i Forvejen ned ad den lange Række blankvaade Sten. Om mit Ansigt havde ytret, hvad jeg følte, eller om hun af sig selv var bleven flov over at have smykket sig med en Andens Frase, det véd jeg ikke, men det var aabenbart, at hun løb fra sin Poussin.

Hun gav sig ikke strax til at øse, men stillede

Stenkrukken paa det underste Trin ved Kilden og vendte sig til en køn lille tolvaars Dreng, der sad et Par Skridt derfra. Det var en Søn af Husets Ejer. Denne var Partner i et af de store Stenbrud, hvis Række begyndte under Basteiklipperne, der gróde op af deres Flader; det fjærneste og største tegnede sig mod den lysende Himmelrand som et Forbjerg, klævet op til sin øverste Rand, hvor en tynd Række forblæste Fyrre syntes at berøre et lavt Skydække med kobberrøddig Rand. Som det næstmæste derfra udpegede Drengen os det, der var Faderens Ejendom.

Han var ivrig sysselsat med en sindrig Leg: en Vandmølle, som han havde lavet ved Afløbet fra Kilden. Gennem et lille umodent Æble havde han stukket en Pind som en Axe; og derpaa havde han i en Kreds af smaa Indsnit befæstet store Vinger, som han havde skaaret ud af Træ. Løbet havde han dæmmet op, saa der blev en lille Møledam, hvorfra der var tilstrækkeligt Fald; og dér snurrede saa Hjulet rundt, som rigtignok intel Værk drev. Fra Lysthuset og oppe fra Vinduet havde jeg sét den snurrige Tingest dreje sig usfbrudt. Nu havde det voldsomme Regnskyl gennembrudt Opdæmningen; det var Istandsattelsen, der optog ham, og det mislykkedes endnu at faa